

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

Шипка

Сбогувахме се съ Пловдивъ, тренътъ изпищъ и изви, колелата затракаха.

Ето ни на моста на Марица. Дорде да се нагледаме на голѣмата историческа рѣка, отзовахме се на отсрещната страна и полетѣхме по равното Тракийско поле. Навредъ ниви, оризища, градини, лозя, бостани. Не можемъ да се нагледаме и нарадваме. Навредъ ржката на трудолюбивия българинъ е обработила всичко, всѣка педя земя. Колко много трудъ и грижи сж положени! Земята е орана бразда по бразда, копана копка по копка, жъната стрѣкъ по стрѣкъ. И това не е една нива, а хиляди. Тренътъ лети като хала, фучи, подминава едно следъ друго селата.

Минахме Чирпанъ, стигаме Стара-Загора, превърляме Срѣдна-гора и навлизаме въ Розовата (Казанлъшката) долина — равна и хубава като Тракийското поле, само че много по-малка. И тука сжщото. Цѣлата долина е обработена, превърната е въ ниви, ливади и градини. Грамадни орѣхи и кестени, събрани на купчини, се виждатъ навсѣкжде изъ полето. Розитъ сж отдавна прѣцвѣтѣли. Отдалечъ розовитъ градини се зеленѣятъ като лозя.

Стигаме Казанлъкъ, центърътъ, дето се произвежда и търгува съ розово масло. Хубавъ и красивъ